
Wanda Hellmund
Naše temné zaklínadlá
MOTÝĽ

Naše temné zaklínadlá

Naše temné zaklínadlá

Wanda Hellmund

Preklad: Romana Korenková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

OUR DARK INCANTATIONS

Copyright © 2026 by Wanda Hellmund
All rights reserved.
Translation © Romana Korenková, 2026
Cover design by Rita Frangie Batour
Cover art by Karina Giada
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026
www.vydavatelstvomotyl.sk
Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-479-5

Pre Johna, ktorý ma nenechal utopiť sa

SLOVNÍK POJMOV

Bageya: Duch pomsty.

Biela mágia: Mágia, ktorá nespôsobuje bolesť. Je určená na liečenie, vrhanie obranných zaklínadiel či tvorbu ochranných štítov. Je v súlade s prírodou. Je menej náročná ako čierna mágia a čarodejníci ju majú vždy k dispozícii.

Bojový výcvik: Predmet čiernej mágie. Náuka o používaní signifikátorov a čiernej mágie.

Cestovanie pomocou mince: Čarodejníci a černokňažníci sa dokážu teleportovať na krátke vzdialenosti pomocou magickej mince. Keď používateľ vyhodí mincu do vzduchu a upriami myseľ na svoj cieľ, okamžite sa tam ocitne. No funguje to len v rámci jednej sféry. Na cestu do druhej sféry musí človek prejsť magickými bránami.

Cleritas: Bylina používaná pri príprave elixírov.

Čarodejník: Osoba, ktorá disponuje len bielou mágiou.

Černokňažník: Osoba, ktorá disponuje len čiernou mágiou.

Čierna mágia: Mágia, ktorá slúži na ubližovanie druhým. Dá sa použiť aj na vyvolávanie démonov. Rôzne druhy zaklínadiel vyžadujú rôzne množstvo sily. Černokňažníci môžu svoje sily vyčerpať, čo môže viesť k smrti.

Démoni: Obývajú temnú dimenziu. Sami od seba nedokážu prejsť do ľudskej sféry, no bariéra medzi oboma svetmi sa postupom času oslabila. Černokňažníci síce používajú svoju moc na boj proti démonom, no mnohí v minulosti podľahli pokušeniu čiernej mágie a začali ich vyvolávať, čím bariéru ešte viac oslabili.

Démoni-požierači: Bledí démoni s priesvitnou pokožkou, čiernymi žilami a ostrými čiernymi tesákmi. Svoje obete usmrcujú tým, že z nich vysajú mágiu. Ich sliny spôsobujú leptanie ako kyselina.

Démonológia: Predmet čiernej mágie. Náuka o démonoch.

Edinas: Nižšia sféra, kde vyrastala Mira.

Edwin Mercer: Významný černokňažník, ktorý sa dopracoval k moci. Vynálezca elixíru aterna. Stal sa najvyšším mágom a rozpustil radu s tým, že čarodejníci nemajú právo podieľať sa na rozhodovaní v žiadnom vládnom orgáne.

Elixír aterna: Vyvinul ho Mercer predtým, ako sa stal najvyšším mágom. Tento elixír umožňuje černokňažníkovi používať čiernu mágiu bez akýchkoľvek následkov. Zásoby mágie sa pre používateľa stanú nevyčerpateľnými. Elixír sa musí užívať pravidelne. Po vojne bol zničený a v súčasnosti už neexistuje.

Elixír gavisus: Navodzuje stav eufórie.

Endarské rany: Osobitný druh rán spôsobených čiernou mágiou. Ak ich čarodejník nevylieči, nikdy neprestanú krvácať.

Gichea: Duch mŕtvych.

Hellyianskí démoni: Tieňoví démoni s mohutnými krídlami. Majú regeneračné schopnosti, čo ich robí nezničiteľnými.

Inseelskí démoni: Démoni pripomínajúci kríženca modlivky a pavúka. Sú dvakrát väčší než dospelý človek a extrémne nebezpeční, avšak ich vyvolanie vyžaduje obrovské zásoby čiernej mágie.

Kryštály: Kryštály používajú čarodejníci aj černokňažníci na posilnenie či vyváženie určitých elixírov. Čarodejníci ich okrem toho využívajú aj na posilnenie vlastných síl.

Liečiteľstvo: Predmet bielej mágie. Umenie liečenia sa špecializuje na zvrátenie účinkov čiernej mágie.

Magická brána: Umožňuje cestovanie medzi rôznymi sférami. Brány dokážu vytvoriť skúsení čarodejníci a rozmiestniť ich v rámci jednej sféry. Sú mimoriadne nápomocné pri prevoze chorých, pretože cestovanie pomocou mincí môže zranenia ešte viac skomplikovať.

Mercerov amulet: Starobylý artefakt, ktorý kedysi patril Mercerovi. Je úzko spojený so zaklínadlom podmanenia.

Najvyšší mág: Volený predstavený rady. Táto pozícia sa mení každé štyri roky – v úrade sa striedajú černokňažníci s čarodejníkmi.

Náuka o signifikátoroch: Predmet čiernej mágie. Náuka o získavaní nových signifikátorov a kritériách ich výberu. Podľa druhu získaného signifikátora sa môžu prvky moci černokňažníka buď umocňovať, alebo vzájomne brzdiť.

Obrana: Predmet bielej mágie. Čarodejníci zameraní na túto oblasť sa môžu stať výrobcami štítov alebo architektmi.

Ochrancovia rady: Skupina trénovaných černokňažníkov, ktorých úlohou je brániť sféry pred útokmi démonov a dohliadať na dodržiavanie zákonov stanovených radou.

Odvar z horkobyle: Omamné liečivo na utíšenie bolesti.

Osterbury: Vyššia sféra na severe. Domov Ivercrestskej univerzity.

Podmanenie: Toto zaklínadlo pripúta obeť k druhej osobe, ktorá tým získa plnú kontrolu nad jej činmi a schopnosťami.

Rada: Správny orgán dohliadajúci na všetky sféry. Na čele stoja najvyšší mág a predseda. Jej členovia z radov delegácií černokňažníkov a čarodejníkov si vyberajú svojho spoločného zástupcu.

Rakkley: Mercerov alchymista. Vynálezca synthu. Nosí masku so zobákom, aby zakryl svoju znetvorenú tvár.

Rylanov ochranný elixír: Chráni užívateľa pred všetkými zaklínadlami, kým jeho účinky nevyprchajú.

Sakaya: Duch pokoja. Pomáha potlačiť emócie.

Sféry: Jednotlivé krajiny či mestské štáty. Sú prístupné len cez magické brány.

Signifikátory: Magické znaky slúžiace na posilnenie moci černokňažníkov. Černokňažník môže získať päť signifikátorov, jeden na každý prst pravej ruky. Delia sa do piatich kategórií: ovládanie, bolesť, duchovia, internum a hriech. Každý z nich je jedinečný. Poradie ich získania je rôzne, ale signifikátor ovládania sa vždy nadobúda ako prvý. Signifikátory duchov a hriechu sú špecifické pre každého černokňažníka. Černokňažníci majú pridelených rôznych duchov a to, ktorý hriech u nich dominuje, závisí od ich povahy:

- **Ovládanie**: Dovoľuje černokňažníkovi ovládať a využívať čiernu mágiu. Bez neho s ňou nedokáže narábať.

- **Bolesť**: Černokňažník s týmto signifikátorom dokáže spôsobiť bolesť prostredníctvom svojho pohľadu.

- **Duchovia**: Černokňažníci môžu získať unikátne vlastnosti ducha, aby posilnili svoju moc.

- **Internum**: Černokňažníci s týmto signifikátorom dokážu zničiť telesné orgány svojich protivníkov a dať im vybuchnúť cievy.

- **Hriech**: Sedem smrteľných hriechov slúži na posilnenie zaklínadiel. Ten najdominantnejší určuje u daného černokňažníka charakter jeho moci. Ak nie je správne vyvážený, môže svojho nositeľa premôcť.

Stredná škola mágie: Vzdelávacia inštitúcia pre černokňažníkov a čarodejníkov vo veku od trinástich do osemnástich rokov. Mira navštevovala scionskú strednú školu v Edinase spolu s Ellou.

Synth: Rakkleyho smrtiaci elixír, najobávanejšia zbraň počas vojny. Dokáže prepáliť ochranné štíty a prináša okamžitú smrť. Jeho obete sú toxické pre každého, kto sa ich dotkne. Po skončení vojny mal

byť elixír zničený, ale mnohí sa domnievajú, že na svete ešte stále existuje posledná dávka. Rakkley ju potrebuje na výrobu ďalších zásob.

Tallan: Mesto ležiace v sfére Osterbury, v tesnej blízkosti Ivercrestskej univerzity.

Temná dimenzia: Dimenzia, kde prebývajú démoni. Nie je pre nich ľahké dostať sa do ľudskej ríše. Černokňažníci ich však môžu privolať a otvoriť im cestu na druhú stranu.

Tenebris: Prísada používaná do odvaru na potlačenie čiernej mágie.

Tieňový plameň: Magické tetovanie na pravej ruke každého černokňažníka. Ide o zmes tieňov a plameňov. Atrament vybledne do svetlosivej farby, keď černokňažník vyčerpá väčšinu svojich síl.

Triphea: Vysoká sféra na juhu.

Veľmág/veľčarodejnica: Pedagóg na univerzite.

Výskum: Predmet bielej mágie. Čarodejníci sa v rámci neho venujú vývoju nových elixírov a zaklínadiel.

Yaru: Duch chaosu.

Yharvan: Sféra, kde neexistuje mágia. Od ostatných sfér je oddelená vrstvou hmly, ktorá mágiu blokuje.

Základná mágia: Osobná moc jednotlivca.

Zaklínadlo ceraselte: Zaklínadlo čiernej mágie, ktoré na tele spôsobuje rozožieranie tkaniva a žíl.

Zaklínadlo qevium: Zaklínadlo čiernej mágie, ktoré napáda súperove nervy. Bolesť môže pretrvávať hodiny, ak sa rana neošetrí.

Zvitky: Čarodejníci a černokňažníci si môžu v rámci komunikácie navzájom posielať zvitky pomocou mágie teleportácie.

Zvyšková mágia: Stopa, ktorú po sebe zanechávajú určité zaklínadlá.

Mira Wintersová sa chystala porušiť svoje základné pravidlo: už nikdy nepoužiť mágiu.

S každým krokom, ktorý urobila po vyleštenej mramorovej podlahe univerzity v Ivercreste, sa jej schopnosti – spiace roky – prebúdzali k životu. Podobne ako dravá zver po dlhom zimnom spánku sa aj vlákna jej mágie poriadne ponaťahovali. Cítila jemné mravčenie na pokožke a tlmené chvenie v kostiach.

Bola vydesená. Bála sa, že spolu s mágiou by sa v nej mohlo prebudiť aj niečo iné. Niečo nebezpečné.

Čierna mágia si vždy vyžiada svoju daň, a hoci ju ako čarodejnica nepoužívala, po rokoch stále trpela jej následkami.

Inštinktívne si chytila ľavé rameno a čakala na známy pocit pálenia, ale jazva ju tentoraz nebolela. Niektoré rany dokázala vyliečiť iba mágia a ona už vyčerpala všetky ostatné možnosti.

Brány Ivercrestu sa otvorili prvýkrát po šiestich rokoch a zápis bol v plnom prúde. Novozrekonštruovaná vstupná hala sa hmýrila nádejnými študentmi, ktorí obdivovali pôsobivé klenby a slávnostne

vyvesené zástavy. Vzduchom sa niesla vôňa čerstvej farby, no pod všetkou tou pozlátkou sa skrývalo skutočné jadro školy. Kamenná kostra, prekypujúca duchmi dôb, keď mágia písala dejiny.

Smiech a všeobecná vrava neboli dosť hlasné na to, aby prehlušili čvachtanie Miriných mokrých topánok. Ignorovala pohľady zvedavcov – oni za sebou nemali hodiny šliapania v hustom lejaku, hmle a blate. Kým ostatní sa do Ivercrestu pohodlne teleportovali pomocou mince vo svojom najlepšom oblečení, ona mala len svoje staré kožené topánky a premočený kabát.

Ani stuhnuté svaly a pľuzgiere na chodidlách ju nezastavili na ceste za staršou ženou v čiernych šatách s vysokým golierom, ktorá si odškrtávala mená na pergamenovom zvitku. Hŕstka študentov postávala v rade a čakala, kedy ich konečne pustia do slávnej kruhovej siene.

Mira sem neprišla s cieľom získať diplom či vybudovať si hviezdnu kariéru. Jej jedinou motiváciou bola jazva, momentálne skrytá pod rukávom. Svetoznáma ivercrestská fakulta bielej mágie so svojou rozsiahlou knižnicou a skladom s prísadami bola jej poslednou nádejou na normálny život. Mágia jej nepriniesla nič iné ako bolesť a Mira bola presvedčená, že len mágia dokáže túto bolesť odstrániť.

Trasľavo vydýchla a uprela zrak na prijímací list, ktorý držala v ruke. Kedysi pre ňu nebolo nič dôležitejšie ako dostať sa na najprestížnejšiu univerzitu mágie. Ale to bolo ešte pred vojnou. Pred krviprelievaním. Predtým ako sa jej zrútil celý svet.

Čo by povedali jej rodičia, keby ju teraz videli? Keď uprostred vojnového besnenia úspešne zavŕšila štúdium na strednej škole mágie, jej rodičia boli nadšení a prekvapili ju jej obľúbenou citrónovou tortou z malej pekárne na Amory Lane. Stačilo zavrieť oči a ešte aj teraz cítila na jazyku sladkú chuť polevy.

Rad sa posunul a Mire sa rozbúchalo srdce – list nebol zárukou, že sa stane študentkou. Ivercrest si ako jediná škola potrpel na test z mágie, aby dotyčný dokázal, že je hoden tejto inštitúcie.

Len čo sa dostala na rad, napravila si popruhy batoha na chrbte a podala prijímací list žene s prísnym pohľadom a okuliarmi s hrubým rámom.

„Meno a špecializácia?“ Žena odignorovala list v Mirinej ruke, ktorá si ho strčila späť do vrecka kabáta.

„Mira Wintersová. Biela mágia. Liečiteľstvo.“

Liečiteľstvo bolo jedným z troch univerzitných odborov, spolu s obranou a výskumom.

„Wintersová,“ zopakovala žena, civiac do zoznamu. „Tu ťa mám. Zmaturovala si s vyznamenaním. Bola si najlepšia v ročníku.“

Mira pohľadom hypnotizovala zadnú stranu zvitku. Čo všetko sa tam o nej písalo? Vedeli o jej rodičoch? Vedeli o jej jazve?

„Počas vojny si pôsobila ako liečiteľka a odvtedy…“ Žena zdvihla obočie a nesúhlasne fľochla na Miru. „Odvtedy žiješ v Yharvane.“

Bol to jediný región, kde neexistovala mágia. Pár brán odtiaľto, konkrétne päť, obývali sféru bez mágie hlavne vyvrheli spoločnosti, nie študenti s prijímacími listami z Ivercrestu.

„Správne, ale dostala som prijímací list,“ odvetila Mira. Dúfala, že nedostatok magickej praxe počas posledných rokov nebude predstavovať prekážku.

„To vidím. Ale ja nerozhodujem, či sa staneš študentkou. Len kontrolujem potrebnú dokumentáciu.“ Rukou pokynula študentovi za Mirou, aby podišiel bližšie. „Ďalší.“

Mira vošla do miestnosti, ktorú doteraz videla len na obrázkoch. Veľkosť kruhového átria jej vyrazila dych. Kupolu zdobili trblietavé súhvezdia a v jej strede sa nachádzalo okrúhle okno, cez ktoré dopadal lúč svetla rovno na pódium. Na ňom stál riaditeľ Lochron, odetý v slávnostnom habite, a čakal, kým sa všetci usadia. Aj keď mu v čiernych vlasoch presvitali šediny, bol najmladším riaditeľom v histórii Ivercrestu.

Veľká časť univerzity bola počas vojny zničená, a keďže nešlo o hocijakú stavbu, jej obnova trvala roky. Starobylú budovu museli opraviť skúsení čarodejníci. Dnes sa univerzita opäť týči k nebu

v celej svojej kráse. Kamenné steny boli vysoké a vzbudzovali rešpekt. Nepôsobili ani trochu útulne či prívetivo a Mira predpokladala, že to bol pravdepodobne zámer. Toto nebolo žiadne vrúcne privítanie, bola to skúška a táto sieň bola aréna.

Keď bola Mira mladšia, hltala každú jednu zmienku o Ivercreste. Poznala mená veľmágov a veľčarodejníc aj ich akademické kvalifikácie. Vedela, že kamenný kruh uprostred siene predstavuje kontinuitu energie v starodávnych zaklínadlách. Keby chceli, mohla by im z fleku odrecitovať magické formulky vyryté nad dverami, ktorými práve prešla.

O tomto okamihu snívala celé roky, a predsa ju teraz, stojac uprostred obávanej kruhovej siene, premáhala hrôza. Ako kráčala hlbšie dovnútra a študenti sa okolo nej hemžili ako mravce snažiace sa nájsť svoje miesta, uvedomila si, že toto nie je sen. Ten bol dávno mŕtvy. Mala pocit, akoby mala obuté o číslo menšie topánky. Akoby žila život niekoho iného.

Kedysi mágiu milovala. Aká smiešna predstava. Aká bola naivná. Nebyť jazvy, prijímací list by spálila a už nikdy by nevkročila do magickej sféry.

Zo stropu viseli dve obrovské zástavy, predstavujúce dve fakulty. Zástava fakulty bielej mágie bola zlatá a na bielom podklade sa skvel symbol čarodejníkov – ruka liečiteľa vznášajúca sa nad hviezdou, ktorá bola obklopená vavrínovým vencom.

Mira skĺzla pohľadom na vedľajšiu čierno-striebornú zástavu. Symbol černokňažníkov nevidela od čias vojny. Hviezda a znak polmesiaca predstavovali fakultu čiernej mágie. Osem hrotov hviezdy pripomínalo črepiny skla, ktoré prerezávajú mesiac.

Toľko mŕtvych, a tie dve zástavy si tu spokojne visia jedna vedľa druhej, akoby sa nič nestalo. Bola to falošná pretvárka harmónie, ktorá mala zakryť preliatu krv.

Študenti postupne zaujímali svoje miesta. Čarodejníci sa usadili vpravo, černokňažníci vľavo. Mira vedela, že sa to nepatrí, no nemohla odtrhnúť zrak z čiernych tetovaní na ich praviciach. Každý

černokňažník mal na pokožke vytetovaný tieňový plameň. U niektorých sa javil ako tmavý mrak, meniaci tvar pred búrkou. U iných zas pripomínal hrozivo sa mihotajúce čierne plamene.

Mira si zopla ruky v lone a v duchu ďakovala, že čarodejníci nemusia nosiť žiadne vypálené znamenia. Biela mágia bola svetlou formou mágie, spätá s prírodou. Slúžila výhradne na ochranu, obranu a liečenie. Čierna mágia bola deštruktívna. Stačil nepatrný pohyb zápästím a tí, ktorí ju ovládali, rozsievali hrôzu, mrzačili telá a brali životy.

Drevené lavice stenali pod váhou budúcich čarodejníckych špičiek. Mira uvažovala, na čej strane boli černokňažníci počas vojny. Bojovali po boku čarodejníkov alebo ich zabíjali?

Za jej chrbtom ktosi zvolal jej meno. Otočila sa a v mori ľudí, čo toho vedeli oveľa viac než ona, uvidela známu tvár svojej najlepšej kamarátky. Dav sa rozostúpil, aby urobil miesto hnedovlasej čarodejnici v žiarivomodrom kabáte, ktorá sa náhlila k Mire.

„Tu si!" Ella sa jej hodila okolo krku. Vlasy jej voňali po zemeloze, ktorý tak milovali, keď boli malé. Mira sa prvýkrát od vstupu do Ivercrestu poriadne nadýchla. „Akú si mala cestu?"

„Celkom dobrú," odvetila Mira. Nechcela priznať, že kým ostatní použili na prepravu magické mince, ona sem prišla po vlastných.

Ella básnila o nových začiatkoch, a hoci jej Mira zúfalo túžila veriť, nebola si istá, či prejde vstupným testom. Všetci okolo nej od čias vojny aktívne používali mágiu. Precvičovali si a zdokonaľovali svoje zručnosti, zatiaľ čo ona sa na to vykašľala. Ivercrest to z nej vycíti. Tej jazvy sa nikdy nezbaví. Ani nočných môr. Cesta späť k jej starému životu bola navždy odrezaná.

„Len počkaj," povedala Ella. „Blýska sa na lepšie časy."

Odlúčenie od najlepšej kamošky bolo to jediné, čo Miru trápilo počas života v Yharvane.

„Verila by si tomu?" vyhŕkla Ella a s úžasom sa obzerala po miestnosti. „Začínali sme s jednoduchými ochrannými kúzlami a teraz sme tu."

Spoznali sa na strednej škole mágie v Edinase, v nižšej sfére. Vtedy bola mágia ešte vzrušujúca.

„Poďme si nájsť miesta," zašomrala Mira. „Obrad sa čoskoro začne."

Ako kráčali hore schodmi k radom sedadiel, Mire od nervozity stiahlo žalúdok. Nastal okamih pravdy. V priebehu niekoľkých minút sa rozhodne o jej ďalšom osude. Keď si sadli, uprela zrak na veľčarodejnicu Tinleyovú, ktorá sedela za riaditeľom. Sivé kučeravé vlasy mala nedbalo stiahnuté do uzla a na špičke nosa jej viseli nakrivo posadené okuliare. Nevyzerala na to, ale vo svojom odbore bola legendou. Vynašla jedny z najdôležitejších elixírov a liečivých zaklínadiel na svete.

Riaditeľ Lochron zdvihol ruky a všetci stíchli. Konečne nadišla tá chvíľa. Toto bola Mirina posledná šanca na normálny život. Teraz alebo nikdy.

„Vitajte, vážení uchádzači o štúdium." Lochronove rukávy zdobili strieborné a zlaté pásy, predstavujúce obe fakulty. „Chystáte sa zúčastniť na obrade, ktorý má sedemstotridsaťosemročnú tradíciu." Jeho hlas bol strohý a napätý, odrážal jeho strnulý postoj. „Ivercrest je majákom magického poznania. Sme hrdí na to, že vzdelávame budúce generácie čarodejníkov a černokňažníkov a odovzdávame im vedomosti ich predchodcov. Tento rok bude iný ako tie predošlé. Po prvýkrát vo svojej histórii musel Ivercrest zatvoriť svoje brány – počas vojny aj po nej."

Mira si podvedome stisla ľavé rameno, na ktorom mala jazvu. Bolesť nikdy neutíchala. Dokonca ani v Yharvane. Lenže teraz, v obklopení mágie, sa bála, že sa to ešte zhorší.

„Vojny, ktorá nás od seba odtrhla," pokračoval riaditeľ.

Mirina jazva pálila ako čert.

„Vojny, ktorá nás rozdelila."

Zaťala zuby a zaryla si nechty do pokožky v nádeji, že ju to rozptýli.

„Ste prvou vlnou študentov, ktorej sa po rokoch otvárajú tieto ctihodné siene, a na vašich pleciach spočíva ohromný záväzok. Vám prislúcha úloha vytesať našu budúcnosť a stať sa vzorom súžitia, v ktorom čarodejníci a černokňažníci opäť nájdu stratenú rovnováhu."

Sieňou sa rozľahol potlesk, ale Mira myslela len na jedno – na moment, keď sa konečne dostane do obrovskej knižnice a k zásobám v krídle pre liečiteľov. Len čo sa zbaví jazvy, vráti sa do Yharvanu a za magickým svetom urobí hrubú čiaru. Bude slobodná. Zbavená bolesti.

„Teraz by som vám rád predstavil svojich ctených kolegov. Veľčarodejnica Tinleyová z fakulty bielej mágie." Tinleyová sa usmiala a zamávala davu. Zlaté rukávy bieleho habitu sa jej vo svetle ligotali. „A na čele fakulty čiernej mágie stojí veľmág Obryn."

Sivovlasý muž v čiernom habite s rukávmi, ktoré vyzerali ako z tekutého striebra, nehol ani brvou. Na perách mu nepohrával ani len náznak úsmevu. Naprieč ľavým okom sa mu tiahla dlhá jazva. Zostal stoicky pokojný, no zdalo sa, že súdi každého, kto sa odvážil pozrieť jeho smerom.

„Je mi nesmiernym potešením prihovárať sa vám v tejto majestátnej sieni," pokračoval riaditeľ. „Váš prijímací list vám miesto v škole nezaručuje. Rozdelíme vás do dvoch skupín a vy nám predvediete svoje schopnosti. Vedúci fakulty posúdi, či ste hodní stať sa súčasťou Ivercrestu. Veľa šťastia."

Veľčarodejnica Tinleyová zaujala miesto vľavo, Obryn vpravo. Obaja zdvihli ruky a rad sviečok na zemi sa rozhorel. Mira zatajila dych, kým pedagógovia odriekavali starodávne zaklínadlo.

Sviečky zhasli s náhlym poryvom vetra a všetci černokňažníci sa spolu s Obrynom zrazu vyparili. V sieni to zašumelo. Mira o tomto procese čítala a vedela, že černokňažníci v skutočnosti nezmizli. Lenže jedna vec je listovať si o tom v knihách a druhá zažiť to naživo. Ivercrest nebol obyčajnou budovou. Vďaka prastarej mágii, ktorá ju vytvorila, fungovala škola v dvoch odlišných dimenziách – každá fakulta mala tú svoju a nedalo sa medzi nimi prechádzať. Jediné miesta, kde sa tie dve reality spájali, boli jedáleň, knižnica, kruhová sieň a nádvorie.

Černokňažníci sa teraz nachádzali v inej dimenzii Ivercrestu, v ktorej sa po čarodejníkoch zdanlivo zľahla zem.

Veľčarodejnica Tinleyová prečítala prvé meno. Kučeravý chalan vstal a zamieril dopredu. Bola to viac-menej formalita. Ivercrest neodmietol uchádzača o štúdium celé desaťročia, ale po nedávnej rekonštrukcii človek nikdy nevie.

Mladík zdvihol ruku a okolo prstov sa mu zamihali biele svetielka, ktoré okolo neho vytvorili niečo ako štít. Aj keď to vyzeralo pôsobivo, v skutočnosti šlo o veľmi primitívne zaklínadlo. Podľa Miry to na Ivercrest ani zďaleka nestačilo. Chalan zavrel oči, aby sa mohol lepšie sústrediť, a štít sa naraz rozprestrel nielen okolo Tinleyovej, ale aj okolo všetkých prítomných študentov. Magická energia okolo Miry pulzovala jemným bielym svetlom.

Vytvoriť štít tejto veľkosti bola poriadna fuška a vyžadovalo si to roky praxe.

„Pôsobivé," uznanlivo povedala Tinleyová a podala mu pergamenový zvitok. „Vitajte v Ivercreste. Blahoželám."

Chalan pristúpil k veľčarodejnicinej asistentke, ktorá mu na chlopňu kabáta pripla zlatý odznak so symbolom bielej mágie.

Študenti jeden po druhom predvádzali svoje schopnosti. Jeden vyliečil žabu, druhý uvaril a vzápätí aj otestoval zázračný elixír, ďalší zas vyčaroval nový ochranný štít.

Univerzita ich rad za radom prijímala. Svoje prijatie spečatili stiskom ruky a srdečným úsmevom.

Ella hltala očami každé jedno magické vystúpenie, no Mire sa pri tom pohľade dvíhal žalúdok. Trasúcimi sa prstami opäť rozvinula prijímací list a skúmala riadky, ktoré boli jej priepustkou do týchto sál.

Fakulta bielej mágie univerzity v Ivercreste týmto
prijíma Miru Wintersovú.

Možno ak bude na ten list uprene civieť, presvedčí veľčarodejnicu Tinleyovú, že si tu zaslúži byť. Srdce jej bilo až v krku a s každým ďalším prečítaným menom ju čoraz viac pohlcovala panika.

Liečivé zaklínadlo, ktoré sa chystala predviesť, poznala naspamäť, ale od chvíle, čo ho použila naposledy, ubehli roky.

„Mira Wintersová," ozvalo sa z pódia a Mira sa skoro povracala.

Po troch dlhých rokoch sa znovu chystala použiť mágiu. Čo ak v sebe nenájde dostatočnú silu? Cítila na sebe zvedavé pohľady študentov. Tušia niečo?

Ella jej stisla ruku a usmiala sa na ňu. Mira vstala a pomaly zamierila k Tinleyovej. Počula okolo seba šepot. Nevedela, či vychádza z úst študentov alebo zo stien.

Jazva jej pulzovala zarovno s tlkotom srdca. Prosila ju, aby použila mágiu.

Mira oznámila, ktoré liečivé zaklínadlo ide vykonať. Dvaja asistenti dotlačili na pódium kovové nosidlá s mŕtvym telom, ktoré patrilo mužovi po tridsiatke. Pokožku mal bledú ako plachta, ktorú mal prehodenú cez boky.

Keď počas vojny pracovala v nemocnici ako liečiteľka, videla viac než dosť mŕtvol. Muž bol očividne dávno po smrti. Pery mal fialové, no z veľkej reznej rany na hrudi mu stále vytekala krv. Endarské rany boli prešpikované čiernou mágiou, a ak ich čarodejník nezahojí, nikdy neprestanú krvácať. Aspoň nie dovtedy, kým z tela nevytečie všetka krv.

Zahojiť takéto rany bolo náročné, ale Mira prišla na to, ako to urobiť.

Zavrela oči a sústredila sa na svoju moc. V mysli videla vlákna bielej mágie, ako sa jasne trblietajú. Z hlavného, veľkého vlákna, vychádzali desiatky menších, ktoré sa rozvetvovali ako konáre stromu.

Do každého vlákna vložila kus úsilia. Trvalo roky, kým sa ako čarodejnica zlepšila a dosiahla terajšiu úroveň. Každá vetva predstavovala ďalší súbor zručností, ďalšie nové zaklínadlo.

Stačil by jeden pohyb zápästím a opäť by mala svoju moc pod kontrolou. Bolo by to také jednoduché.

Mira zdvihla trasúcu sa ruku. Šepot zosilnel. Nedokázala zachytiť slová. Túžila si pritisnúť dlaň na jazvu a utíšiť ten hluk.

Namiesto toho pohla prstami a v mysli siahla po vetve, ktorá predstavovala zaklínadlo na liečenie endarských rán.

Pomaly otvorila oči. Na končekoch prstov jej poskakovali biele svetielka, no skôr, než sa jej stihli presunúť do dlane, vytratili sa do prázdna. Za chrbtom počula chichot. Mira neprešla taký kus cesty len preto, aby to teraz vzdala alebo sa nechala vyhodiť.

Mágia ju pripravila o všetko.

Dlhovala jej to.

Dlhovala jej toto víťazstvo.

Zhlboka sa nadýchla a znova sa sústredila na svoju moc. V dlani jej zaiskrilo biele svetlo. Bolo to prirodzené ako dýchanie. Nedalo sa to odnaučiť, celý ten čas to v nej driemalo.

Pohľadom skĺzla na mŕtvolu. Po hrudi jej stekala krv a hromadila sa na kovovom vozíku. Bola tmavočervená, takmer čierna. Mira prechádzala prstami tesne nad telom mŕtvoly a snažila sa zachytiť pulz čiernej mágie v endarskej rane. Mágia zaryla svoje tesáky hlboko do kože a kostí, infikovala telo a neúnavne doň pumpovala krv, hoci srdce už dávno prestalo biť.

Okolitý svet pre ňu prestal existovať, kým sa naplno sústredila na vlákno svojej moci a endarskú ranu. To, čo obyčajným liečiteľom trvalo takmer polhodinu, zvládla za pár minút. Ďalším pohybom prstov zneutralizovala zvyšky čiernej mágie. Krvácanie v sekunde ustalo, pokožka sa zacelila sama od seba. Po rane nezostala ani len jazva.

Tinleyová ju pozorovala s vážnou tvárou. Vari to zaklínadlo nebolo dostatočne pôsobivé? Mira by mohla predviesť niečo iné. Dajú jej druhú šancu?

„Slečna Wintersová, vy…“

Ľavé rameno jej preťala ostrá bolesť. Okolo zápästia, tesne pod jazvou, sa jej ovinulo čosi chladné. Prudká sila ju zrazila k zemi, zadnou časťou lebky narazila o kamennú dlažbu. Pri páde si takmer vybila zuby.

Dych sa jej zasekol v hrdle. Mira sa so sipotom rozkašľala. Medzi študentmi to zašumelo. Keď zdvihla hlavu, zrak jej padol na

súhvezdia na strope. V chladnom vzduchu sa vznášala vôňa kadidla, dymu zo sviečok aj pach vlhkého kameňa.

Čo sa stalo? Stratila vedomie? Zlyhala?

Zahanbene sa vyškriabala na nohy. „Prepáčte, neviem, čo sa stalo."

Omámená a zmätená si napravila kabát. Mrazivé zovretie na ľavej ruke povolilo. Predstavovala si to? Vari na ňu bola aj tá trocha mágie priveľa?

Pohľadom hľadala veľčarodejnicu, odhodlaná požiadať o reparát, no slová jej zamrzli na perách. Už pred ňou nestála Tinleyová.

„Slečna… Mira Wintersová," prehovoril veľmág Obryn a upravil si okuliare, zatiaľ čo študoval údaje na pergamenovom zvitku.

Mire bilo srdce opreteky. Nepočula nič okrem svojho prerývaného dychu. Ostatní čarodejníci zmizli, na ich miestach sedeli černokňažníci a civeli na ňu ako na nepodarený experiment. Oči mali vytreštené, ústa otvorené. Niektorí dokonca vstali, aby na ňu lepšie videli.

Mira sa pomaly otočila doľava a pátrala po Elle. Lavice boli prázdne. Veľčarodejnica Tinleyová bola preč a rad sviečok na podlahe zhasol. Už z nich ani nestúpal dym.

Do kostí sa jej zahryzol chlad.

Obryn si strčil pergamen späť do vrecka. „Gratulujem. Boli ste prijatá na fakultu čiernej mágie."

Ivercrest sa s ňou zahrával, tým si bola istá. Hodil jej pod nohy ďalšie poleno. Možno to bol test.

„Toto sa nedeje," zašomrala si Mira popod nos.

Dav študentov pred ňou ani nepípol.

Veľmág Obryn si založil ruky na hrudi a naklonil hlavu. „Musím priznať, že ma to zaskočilo. Vás som na zozname nemal." Vráska medzi obočím sa mu prehĺbila.

„To je omyl," vyhŕkla Mira a urobila krok doľava v nádeji, že sa vráti späť do dimenzie čarodejníkov. „Moje miesto je na druhej strane. Som čarodejnica."

Obryn stisol pery. „Mágia sa nemýli, slečna Wintersová."

Mira bola v pasci. Ocitla sa na nepriateľskom území. Zaťala päste tak silno, až jej z prstov zmizol všetok cit.

Veľmág ju sledoval, akoby bola nejaký neobvyklý artefakt, ktorý treba preskúmať.

„Počas celého svojho pôsobenia na tejto škole som nič podobné nezažil."

Mira sa snažila upokojiť svoj dych. Nesmie sa zosypať. Musí vyhľadať riaditeľa a toto nedorozumenie vyriešiť.

Udusila v sebe výkrik nespravodlivosti, ktorý jej zvieral hrdlo. Mágia jej zjavne nemienila dopriať ani jedno víťazstvo. Vari sa jej vysmievala? Uťahovala si z nej?

Urobila pri tom zaklínadle chybu? Bola to jej vina?

„Uznávam, toto je vskutku nečakaný zvrat, avšak podľa mojich záznamov je vaše prijatie na univerzitu platné," vyhlásil Obryn s povzdychom.

„Na fakultu *bielej mágie*," opravila ho.

Obryn sa zahľadel na jej pravú ruku. Mira sklonila hlavu a v tej chvíli sa jej zmocnil závrat.

Na predlaktí mala vytetovaný tieňový plameň. Škola ju už stihla označkovať čiernou mágiou.

Nemožné. Človek sa narodí buď ako čarodejník, alebo ako černokňažník. Nedá sa transformovať z jedného na druhého. Ani deti zmiešaných párov nemôžu byť čarodejníkmi a zároveň černokňažníkmi. Čarodejníci disponujú výlučne bielou mágiou, zatiaľ čo černokňažníci len čiernou.

„Nedošlo k žiadnemu omylu," pokračoval veľmág. „K žiadnej chybe. Ak si želáte, môžete z Ivercrestu slobodne odísť, ale svoju fakultu zmeniť nemôžete. Nemôžem to za vás urobiť ja ani riaditeľ."

Hlava sa jej točila, srdce jej šlo vyskočiť z hrude. Mira zízala na tieňový plameň na svojej ruke, ako tancuje v divom rytme. Plamene šľahali čoraz vyššie, až hrozilo, že ju spália.

„Rozhodnite sa, slečna Wintersová," súril ju Obryn a podal jej pergamenový zvitok. „Buď sa zapíšete na moju katedru, alebo z Ivercrestu nadobro odídete."

Nemohla odísť. Nie, kým si neodstráni jazvu. Bez slova prijala pergamen a podišla k veľmágovmu asistentovi.

„Máte šťastie, že mám pri sebe vždy nejaké navyše," zamrmlal asistent a z čiernej zamatovej škatuľky vytiahol odznak.

Symbol čiernej mágie bol vyrobený z jemného striebra. Cípy hviezdy sa vo svetle neustále menili – chvíľu pôsobili ako chladné čepele dýk, inokedy zas ako zúrivé ohnivé jazyky. Mira zatajila dych, keď asistent pristúpil bližšie a pripol jej odznak na kabát.

„Týmto považujem prijímací obrad za skončený," vyhlásil veľmág Obryn.

Mira sa neodvážila pozrieť do tvárí černokňažníkov, keď si sadala na svoje miesto. Prehodila si vlasy cez plece, aby jej nebolo vidno odznak na kabáte, ale tieňový plameň na jej ruke sa skryť nedal. Aj so zavretými očami *cítila*, ako sa jej vlní na pokožke sťa chladný dych.

„Ako už spomenul riaditeľ Lochron vo svojom prejave, tento školský rok je výnimočný. Na svojich pleciach nesiete zodpovednosť reprezentovať to najlepšie, čo Ivercrest ponúka. Mágia je plameň." V dlani vyčaroval modré ohnivé jazyky, blčiace jasnejšie než prirodzený oheň. „Čo potrebuje oheň, aby nevyhasol? Teplo, palivo a kyslík. Odoberte jedno z toho a oheň zhasne. V tom spočíva krása čiernej mágie, dámy a páni. Mágia je o rovnováhe. Ak to s niektorou z tých zložiek preženiete, zahasíte v sebe ľudskosť. Vojna poškodila povesť černokňažníkov."

To ho trápilo? Reputácia? Mira sa snažila zahnať slzy pri pomyslení na to, čo všetko stratila.

„Sme strážcami tieňového plameňa," pokračoval veľmág. Stál na pódiu ako vojenský generál. „Nesmieme ho nechať vyhasnúť."

Luskol prstami. Modrý plameň poskočil a zapálil masívne pochodne po obvode siene.

„Na zdôraznenie nezvyčajnosti tohto školského roka podotýkam, že dnes univerzita odmietla prijať dvoch študentov."

Dvoch? Ella hádam nie je jednou z nich.

„Mala odmietnuť troch," zahundral ktorýsi študent.

Davom sa rozľahol tichý smiech, ale Mira ho ignorovala. Nechcela byť súčasťou fakulty čiernej mágie. Nechcela mať na ruke tieňový plameň.

„Vyučovanie sa začne zajtra," oznámil veľmág Obryn. „Dnešok môžete využiť na prehliadku okolia. Mapu areálu školy nájdete vo svojich prijímacích listoch. Presúvať sa pomocou mince z jednej do druhej dimenzie černokňažníkov môžu len študenti a pedagógovia." Jeho tmavé oči spočinuli na Mire. „Azda netreba dodávať, že teleportovanie sa do dimenzie čarodejníkov je prísne zakázané."

Mira si toho bola vedomá. Knižnica pre liečiteľov, sklad zásob plný vzácnych ingrediencií – to všetko bolo teraz zakázanou zónou. Bolo to pre ňu nedosiahnuteľné pre zastaraný magický systém.

„Máme na vás veľmi vysoké nároky. Nesklamte nás. Uvidíme sa zajtra v triede."

Na opačnej strane kruhovej siene, kde bola predtým stena z kameňa, sa objavili veľké dvere z tepaného železa, vedúce do krídla čiernej mágie. Otvárali sa centimeter po centimetri, sťaby brzdené časom. Za nimi zívala tmavá prázdnota.

Mira sa neodvážila pozrieť na tetovanie na svojej ruke. *Som čarodejnica.* Tú vetu si v duchu opakovala ako modlitbu. Možno by Ella dokázala presvedčiť veľčarodejnicu Tinleyovú, aby Miru presunula na fakultu bielej mágie…

Trasúcimi sa prstami rozvinula mapu a zamierila k východu. Musela odtiaľ vypadnúť, a to hneď. Vchod, ktorým vošla dnu, bol fuč, takže jej nezostávalo nič iné, len prekročiť prah magických dverí.

Študenti sa pohli vpred, ale Mira ich predbehla, až kým sa neocitla v tme. Po chvíli si uvedomila, že sa nachádza na chodbe.

Vzduch bol presiaknutý prastarou energiou. Páchol po zvyškovej mágii a na každom kroku bolo cítiť vôňu šalvie a korenia. Mira sa stránila pohľadu na čokoľvek zo svojho okolia – bála sa, že ak si zapamätá čo i len jediný detail, čierna mágia do nej zaryje svoje pazúry a už ju nikdy nepustí.

Zrýchlila krok, hnaná narastajúcim strachom. Zišla po točitých schodoch do ďalšej chodby a pustila sa do zbesilého behu. Prišla

sem, aby si odstránila jazvu, no čierna mágia ju namiesto toho opätovne zmrzačila.

Prekročila prah klenutých dverí. Na okamih ju pohltila tma, potom sa vynorila pod mohutným stromom uprostred nádvoria. Listy mal opadané, holé konáre sa naťahovali k zamračenej zimnej oblohe ako žily.

V ušiach jej búšil tep vlastného srdca. Hŕstka černokňažníkov, ktorým sa na hrudiach pýšili zlaté odznaky, zmĺkla a uprela na ňu zrak. Mira hľadala na preplnenom nádvorí Ellu, no strácala sa v mori postáv. Bolo tam priveľa očí. Priveľa cudzích ľudí, z ktorých sršal neskrývaný odpor.

Dych sa jej zasekol v hrdle. Hruď jej zvierala úzkosť a v pravej ruke… cítila mrazivé mravčenie čiernej mágie.

Zdvihla hlavu a zahľadela sa na monumentálnu budovu univerzity. Obe strany vysokých veží lemovali chrliče, ktoré dozerali na černokňažníkov aj čarodejníkov. Mira bola oboma, a zároveň nebola ani jedným.

V očiach ju štípali slzy. Vtom zbadala Ellu, ako stojí na dokonale upravenom trávniku a pohľadom prečesáva dav.

Mira sa k nej rozbehla. Na nerovnej dlažbe dvorany sa zatackala a takmer spadla.

„Vďaka sféram, si tu," vyhŕkla Ella a silno ju objala. „Bála som sa o teba. Čo sa stalo? Odrazu si… zmizla. Je všetko v poriadku?"

Mira zo seba nedokázala vydať hláska, tak len zdvihla ruku. Ella sa prudko nadýchla, keď uvidela jej tetovanie.

„To je len zlý sen, však?" šepla Mira trasľavým hlasom. „Pri páde som si udrela hlavu. Možno som stále v bezvedomí. O chvíľu sa zobudím v ošetrovni a ty mi povieš, že toto všetko bola len nočná mora."

Znelo to uveriteľnejšie než to, že má na ruke vytetovaný tieňový plameň. Všetko znelo uveriteľnejšie než to.

Mira si strčila ruku do vrecka, no Ella na ňu stále neveriacky civela. Nebolo zvykom, že by jej priateľka onemela. Mira si pamätala len dva okamihy, keď ju videla takú paralyzovanú, z toho raz, keď

sa dopočula o smrti svojho brata, ktorého pripravila o život skupina černokňažníkov po tom, čo prepadla laboratórium s elixírmi, v ktorom pracoval.

„Mohla by si sa porozprávať s veľčarodejnicou Tinleyovou?" spýtala sa Mira zúfalo. „Povieš jej, že moje miesto je medzi čarodejníkmi?"

„Pravdaže. Vyriešime to," odvetila Ella, no neznela veľmi presvedčivo.

Mira vedela, na čo myslí: keď raz mágia učiní rozhodnutie, niet cesty späť. Tieňový plameň jej z ruky len tak nezmizne.

„Hlavné je, že si tu," chlácholila ju Ella.

Mire to pripadalo ako trest – ako pokračovanie jej magického očistca.

„Je jedno, na ktorej fakulte si skončila," pokračovala jej kamarátka. „Dôležité je, že si sa dostala do Ivercrestu."

Mira to nepovažovala za ktovieaký úspech. Ella vedela o jej jazve a o rokoch bolesti a nočných môr, no zdalo sa, že nechápe, prečo sa Mirin stav nezlepšuje. Všetci ostatní, čo sa zranili na vojne, sa nakoniec zotavili, len Mira nie.

O jazve a komplikáciách s ňou spojených sa pred Ellou zmieňovala čoraz menej, lebo mala pocit, že večné sťažovanie sa na nekonečné zlé sny a ostrú bolesť je len prekážkou na ceste k jej uzdraveniu. Mira *chcela* byť zdravá. Keby Ella poznala pravý dôvod Mirinho príchodu do Ivercrestu, povedala by jej to isté, čo jej hovoril každý liečiteľ: že na jej jazvu neexistuje žiadny liek.

Mira sa v hĺbke duše bála, že ak svoj plán vysloví nahlas, pochová tým svoju poslednú šancu na záchranu.

„Mám pocit, že som ten test zbabrala," vykoktala Mira. „Ja… som musela urobiť niečo zle."

„Ty za nič nemôžeš. Vyriešime to, neboj sa. Si čarodejnica. To je predsa nad slnko jasné."

Možno bola jej mágia taká skazená, že ju Ivercrest nedokázal klasifikovať ako bielu mágiu.

Ella vytiahla z vrecka zamatový mešec. „Tu máš," povedala, chytila Miru za ľavú ruku a do dlane jej vysypala pôsobivú zbierku kryštálov. „Máš pri sebe nejaké kryštály?"

„Áno, zopár."

Kryštály slúžili čarodejníkom na posilnenie ich moci. Tie Mirine odpočívali na dne jej batoha. Nebola si istá, či sú vôbec na niečo dobré.

„Už si použila ochranné zaklínadlo?" spýtala sa Ella.

„Nie… nemyslím si, že…"

Ella zdvihla ruku. Kryštály v jej dlani sa rozžiarili. Miru zaplavila vlna pokoja.

„Ella, naozaj si nemyslím, že…"

„Máš pravdu. Možno by si to žiadalo očistné zaklínadlo."

Mira pokrútila hlavou a strčila si kryštály do vrecka. „Neverím, že je v našich silách to napraviť."

Očistné zaklínadlo ju nezbaví čierneho tetovania, ktoré ju pripútalo k nesprávnej fakulte.

Dnešný deň mal byť pre Miru novým začiatkom. Návratom k jej starému ja. K Elle. Namiesto toho sa od svojej kamarátky cítila odrezaná viac než kedykoľvek predtým.

„Viem, čo ťa rozveselí." Ellinu tvár rozjasnil úsmev, zelené oči jej žiarili ako smaragdy. „Počula som, ako si pár študentov šuškalo o párty v katakombách. Vraj tam bude hudba aj alkohol."

To posledné, po čom Mira túžila, bolo byť v obklopení skupiny opitých čarodejníkov a černokňažníkov, ktorí tancujú, smejú sa a užívajú ilegálne elixíry.

No vtom jej čosi napadlo. Nachádzala sa v Osterbury, vo vysokej sfére, kde mali ľudia prístup k všemožným prísadám – stačilo nájsť potrebné knihy a ingrediencie, aby mohla započať svoju snahu o odstránenie jazvy. K oficiálnym zásobám ingrediencií sa zrejme nedostane, ale tajné laboratóriá študentov, kde vznikajú zakázané elixíry, jej otvárajú nové možnosti. Za určitú sumu jej určite radi predajú čokoľvek, čo do svojich nebezpečných nápojov primiešavajú.

Zadívala sa na vysoké veže Ivercrestu, obrastené brečtanom. Tie stáročné monumenty pôsobia ako čepele dýk, ktoré pretínajú nízke mraky.

Mágia sa zjavne neriadila pravidlami – a tak sa nimi nebude riadiť ani ona.

Jediným zvukom v prázdnej chodbe bola ozvena jej krokov, kým sa uberala do izby, ktorú jej pridelili. Mira sa každú chvíľu obzerala cez plece, či ju nikto nesleduje. Bola sama. Kráčala dlhými chodbami a slabo osvetlenými schodiskami. Mala pocit, akoby bola prízrakom blúdiacim po hrade. Väčšina študentov z jej fakulty pochádzala zo zámožných rodín – po skončení vyučovania sa vytratia do svojich prepychových sídel a nebudú odkázaní na školský internát.

Pánty na dverách zastonali, keď vošla do izby. Úzka miestnosť s vysokým stropom nebola o nič priestrannejšia než jej ošarpaný byt v Yharvane. Boli tam posteľ, malý stôl a skriňa. Ťažké zamatové závesy prepúšťali len minimum svetla, aj keď boli odtiahnuté. S buchotom položila batoh na zem. Nemala chuť sa vybaľovať – tým by len potvrdila, že tu zostane.

Na stole ležal pergamenový zvitok so zoznamom predmetov na tento akademický rok: bojový výcvik, náuka o signifikátoroch a démonológia. Nič z toho jej nepomôže odstrániť jazvu. Až v bezpečí izby si trúfla vyhrnúť rukáv a premerať si hlboké jazvy na vnútornej

strane ľavého predlaktia, spôsobené čiernou tekutinou, ktorá pálila viac než ten najhorúcejší oheň. Ovíjali sa jej okolo ruky sťa tmavý had. Jazva pripomínala korene stromu. Mira mala pocit, akoby sa v nej v deň, keď ju nadobudla, niečo usadilo. Do jej vnútra prenikla temnota a odvtedy sa jej drží.

Zástupy liečiteľov ju celé roky ubezpečovali, že v jazve nie sú žiadne stopy po čiernej mágii. Jej symptómy sú vraj psychosomatické. Možno mali pravdu, no pri pohľade na zjazvené tkanivo cítila odpor a túžbu raz a navždy vymazať spomienku na deň, keď sa jej svet ponoril do tmy.

Z útrob batoha vytiahla zápisník a končekmi prstov pohladila známu opotrebovanú kožu. Dostala ho od otca k narodeninám. Bol plný záznamov o tom, ako sa márne snaží zbaviť jazvy. Listy boli potrhané, vety popreškrtávané. Bol to verný obraz jej zúfalstva – jej zlyhania.

Príprava elixírov nebola jednoduchá. Dokonca aj so správnym receptom bolo nesmierne ťažké dosiahnuť súlad medzi jednotlivými ingredienciami.

Nedávno narazila na novú receptúru, ktorú chcela vyskúšať. Chýbali jej však dve kľúčové prísady: serrumptáza a list slávičníka. Zohnať ich bolo takmer nemožné, no teraz ešte viac, keďže ju odstrihli od skladu fakulty bielej mágie. Zháňať suroviny na párty bolo pre ňu novinkou, no okolnosti ju k tomu dohnali.

V Yharvane viedla pustovnícky život. Jej zanedbaný byt bol jej útočiskom. Tam sa mohla obklopiť knihami a ponoriť do výskumu, izolovaná od ruchu vonkajšieho sveta. Cez deň zvyčajne pracovala v malej lekárni. Yharvan bol od ostatných sfér oddelený hustým pásom hmly a mágia tam neexistovala. Jej liečiteľské schopnosti boli v meste vysoko cenené.

Aj keď mala na ruke tieňový plameň, stále bola čarodejnicou s darom liečenia. Ešte musí získať posledné zložky na svoj elixír. Počnúc dnešným večerom sa pred ňou otvárala cesta k vyliečeniu jazvy. Ostávalo jej už len jediné: zúčastniť sa na jednom z neslávne známych večierkov v Ivercreste.

Mira si nervózne napravila dlhý rukáv a už po šiestykrát skontrolovala, či je jej jazva skrytá. Pred ňou sa týčili rozvaliny starej citadely. Tam, kde kedysi na príkaz starostu mestečka Osterbury mučili politických väzňov, sa teraz konali večierky. Pred vchodom stála socha niekdajšieho starostu, obrastená machom, ktorej chýbala hlava. Budova padla za obeť prvej vojne sfér pred 237 rokmi. Hoci boli dejiny plné konfliktov, ani vo sne by jej nenapadlo, že vojna zasiahne aj jej generáciu. Predstavovala si ju inak – ako veľkolepé bitky s obrovskými armádami, ktoré proti sebe bojujú. Lenže vojna, ktorej bola svedkom, bola pomalá a neúprosná. Zahŕňala malé víťazstvá a zdrvujúce prehry.

Miriným domovom bol v tom čase Edinas, sféra ležiaca v bezpečnej vzdialenosti od vojnového frontu. S Ellou nikdy nezažili priame vojnové besnenie – videli len jeho následky. Do nemocnice v Edinase privážali nespočetné množstvá obetí. Ako roky plynuli, ich zranenia boli čoraz hrozivejšie.

Mira zišla dole po nerovných schodoch na boku budovy a otvorila drevené dvere. Chladné, vlhké katakomby osvetľovalo pár fakieľ. Do uší jej prenikla dunivá hudba, ktorá sa odrážala od stien. Zámerne vyčkala do druhej hodiny po polnoci, keď záujemcovia o magické elixíry už nebývajú takí diskrétni. Keď dorazila k ďalším masívnym dverám a otvorila ich, privítalo ju nečakané množstvo ľudí.

Dav osvetľovali fialové lampáše. Hudba hrala tak nahlas, že všetko naokolo vibrovalo. Z tanečníkov, ktorí boli v pohybe celé hodiny, sa lial pot. Elixíry a alkohol tam tiekli potokmi.

Mira pohľadom pátrala po nenápadných postavách v úzadí. Mala pocit, že práve ony budú s najväčšou pravdepodobnosťou predavači. Netrvalo dlho a všimla si chalana s tmavými kučeravými vlasmi, ako niekomu podáva ampulku s modrou tekutinou.

Začala sa predierať pomedzi tancujúcich ľudí. Podlaha bola lepkavá od rozliateho alkoholu, zo stoviek tiel sálala horúčava.

Mira nikdy predtým nekupovala nelegálne látky a nebola si istá, ako na to. Na svojej ceste za vyliečením raz ochutnala elixír na omámenie mysle. Ponúkla jej ho kamarátka na jednom večierku. Na chvíľu ju zbavil bolesti, ale nočné mory po ňom nabrali na intenzite.

Rozpačito pristúpila k predajcovi elixírov. V dave bolo takmer nemožné určiť, kto je študentom Ivercrestu, no mladík vyzeral, že by mohol byť jej rovesníkom.

Uprel na ňu zrak a skúmavo si ju premeral tmavými očami. „Mira… Wintersová, však? Ty si tá čarodejnica, čo zmizla uprostred testu. Vidím, že si stále nažive. Kolovali chýry, že si sa prepadla do temnej dimenzie."

Tie fámy boli možno pravdivé. Možno sa práve nachádza v temnej dimenzii. Tá myšlienka bola znesiteľnejšia než predstava, že má na ruke tieňový plameň.

„Prišla už fakulta bielej mágie na to, čo sa stalo?"

„Nie, všetkých to zmiatlo. Takže ťa nakoniec prijali?"

Prikývla a strčila si pravicu do vrecka.

„Dobre. To liečivé zaklínadlo, čo si predviedla, bolo pôsobivé. Mimochodom, som Rylan."

„Rada ťa spoznávam."

„Tak ako ti pomôžem?"

„Predávaš serrumptázu?"

Uchechtol sa a z vrecka kabáta vytiahol ampulku s trblietavou bielou tekutinou. „Nikto to tak nevolá. Serrumptáza je odborný názov pre mráz."

Ten názov nikdy nepočula. „A čo list slávičníka?"

„Vyzerám ako sklad surovín?"

„Je súčasťou niektorého elixíru, čo máš dnes v ponuke?"

Keby bol, dokázala by ho extrahovať.

Chvíľu ju mlčky pozoroval. Už-už sa bála, že odíde a nechá ju

v štichu, ale potom sa uškrnul. „Áno, je. Do odvaru z horkobyle som pridal polovicu listu."

Horkobyľ bola silná droga proti bolesti, ktorá bola populárna na každej párty.

„Fajn. Dáš mi jeden?"

Pokrútil hlavou. „Práve som predal posledný kus."

„Komu?"

Mohla by dotyčnému ponúknuť peniaze a odvar odkúpiť. Predstava, že by sa o pár dní musela trepať na ďalšiu párty, bola neúnosná. Mira chcela začať s prípravou elixíru čo najskôr.

Rylan preletel pohľadom po dave, potom ukázal na vysokého muža so striebrobielymi vlasmi. „Jemu."

„Koľko chceš za ten mráz?"

„Dvacku."

Podala mu peniaze a ampulku so serrumptázou si strčila do vrecka.

„Keď budeš nabudúce zháňať tovar, pokojne sa na mňa obráť," zvolal za ňou Rylan s úsmevom.

Pri bare sa tlačili nedočkaví hostia, ktorí sa snažili upútať pozornosť barmana zaneprázdneného miešaním nápojov. Magické drinky vystreľovali gejzíry fialových a žltých trblietok. Z jedného pohára sa dvíhala dúhová pena sformovaná do tvaru jednorožca, z druhého zas vyletovali iskry ako z ohňostroja. Mira fascinovane civela na nápoje, jeden bizarnejší než druhý. Premýšľala, aké prísady a zaklínadlá musel barman použiť, aby dosiahol výsledné efekty.

Muž so striebrobielymi vlasmi do seba obracal jeden štamperlík za druhým. Mira dúfala, že ešte nespotreboval poslednú ampulku horkobyle. Práve sa zhováral s priateľmi, keď si k nemu razila cestu davom. Bolo jasné, že toto stretnutie bude poriadne trápne. V nakupovaní omamných látok od priekupníka bola zelenáčka a pri tejto interakcii bude tiež určite pôsobiť ako úplné nemehlo.

„Ahoj," pozdravila ho s maximálnou dávkou šarmu, akú v sebe našla, no muž ju ignoroval.

Nepotrebovala vidieť jeho pravú ruku, aby vedela, že je černokňažník. Doslova z neho sršala namyslenosť. S Ellou kedysi trávili čas tým, že sa pokúšali odhadnúť ľudí na základe ich vzhľadu. Odhadnúť tohto muža nebolo žiadne umenie. Košeľu s vysokým golierom mal ušitú na mieru, hodvábny brokát čiernej vesty sa vo svetle sviečok trblietal. Na ľavej ruke si všimla pečatný prsteň – rodinné bohatstvo.

Celé jeho vyžarovanie – tá neotrasiteľná istota a aura nedotknuteľnosti – hovorilo jasnou rečou. A k tomu ešte tá ignorácia. *Je to nepochybne černokňažník.*

Z náprsného vrecka vesty mu vytŕčala ampulka so zelenou tekutinou.

„Prepáč, toto bude znieť čudne," pokračovala, aj keď si nebola istá, či ju vôbec vníma. „Dnes som nastúpila do školy a mala som naozaj príšerný deň. Napadlo mi, či by si mi nepredal tú ampulku horkobyle. Zaplatím ti za ňu dvojnásobok."

Konečne sa k nej otočil. Mal ostré črty tváre sťaby vytesané z mramoru. Keď na nej spočinul pohľadom, oľutovala, že ho vôbec oslovila. Jeho sivé oči vyžarovali chlad, boli priam neprirodzene bezfarebné. Neľudské. Plné potlačenej agresie.

Zadržala dych a čakala, kým prehovorí, a popritom uvažovala, či by nemala radšej zdupkať.

„Neviem, čo ma uráža viac," povedal hlasom aristokrata. „To, že si myslíš, že mi záleží na štyridsiatich kvantoch, alebo tá nehorázna lož, ktorú si práve vypustila z úst." S ladnosťou tanečníka si preložil nohu cez nohu.

„Ja neklamem."

Tvár mu preťal úškrn. „Ďalšia lož. Nevyzeráš ako niekto, kto pije horkobyľ."

Mira sa zasmiala. Ten je ale drzý. „Nič o mne nevieš."

„Si v katakombách uprostred noci, úplne triezva a podľa výrazu tváre by si radšej bola kdekoľvek inde, len nie tu."

Všímavý hajzel. „Sám sa zdáš triezvy, aj keď sa snažíš vzbudiť opačný dojem." Toľko k jej snahe podmaniť si ho šarmom.

„Pozorovala si ma. Som polichotený."

„Na to nemusím byť génius." Ukázala na prázdne poháre okolo neho. „Tak čo, predáš mi tú horkobyľ?"

„Nepredám. Ale môžeme si o ňu zahrať, čarodejnica."

To slovo sa jej zapichlo do srdca ako dýka. Už nebola čarodejnicou. Na pokožke jej poskakoval tieňový plameň a vyvolával v nej mrazivé chvenie. Mala chuť spýtať sa, prečo si myslí, že je čarodejnica, no namiesto toho si len hlbšie strčila ruku do vrecka.

„Akú hru máš na mysli, *černokňažník*?" Vypľula to slovo s neskrývaným opovrhnutím.

„Ohnivý štít."

Tú hlúpu krčmovú hru nehrala celú večnosť, naposledy v Scione. „Chceš ma vidieť opitú?"

„Chcem vidieť, ako používaš mágiu."

Pri tých slovách jej chlpy na zátylku vstali dupkom. V jeho chladných očiach videla provokáciu, no odmietala sa dať zastrašiť.

„Prečo? Aby si sa na mne mohol baviť?"

„Zo zvedavosti."

„Jasné. Pôsobíš ako hotový zvedavec."

Uškrnul sa a dlhými prstami si prehrabol strieborné vlasy. Tieňový plameň vyzeral u každého černokňažníka inak. Ten jeho bol divoký a krutý.

Černokňažníci posilňovali svoju moc pomocou signifikátorov, ktoré mali na prstoch rúk.

Mira stretla mocných černokňažníkov s tromi, vo výnimočných prípadoch so štyrmi signifikátormi. Muž pred ňou mal všetkých päť.

„Súdiac podľa tvojho zovňajšku si sa neobťažovala použiť ochranné zaklínadlo voči nepriaznivému počasiu." Pohľad mu skĺzol na jej mokré topánky. „Si neschopná alebo to bol zámer?"

Černokňažníci s piatimi signifikátormi buď zastávali miesta v rade, alebo pôsobili ako elitní lovci démonov. Väčšinou pochádzali z vplyvných rodín, ktoré si mohli dovoliť najlepších mentorov a trénerov.

Mira mu opätovala úškrn. „Ako si získal svoje signifikátory? Vďaka talentu či peniazom a známostiam?“

Prižmúril oči. Bola si istá, že ešte nikto sa s ním neodvážil baviť s takou bezočivosťou. „Nuž,“ povedal a schmatol pár pohárov a fľašu alkoholu, „poďme tvoju hypotézu podrobiť testu.“

Sledovala, ako ukladá poldecáky na stôl a plní ich alkoholom. „Za pitie sa zvyčajne platí.“

„Zaplatil som zaň. Dodal som celú zásobu whisky. Tú žbrndu, čo tu nalievajú, nemôžem ani cítiť.“

„Pri všetkých sférach, si neznesiteľný.“

Zasmial sa. Bol to prenikavý, chladný zvuk. Zdalo sa, že tá urážka ešte viac nafúkla jeho ego.

„Neschopnosť alebo zámer?“ zopakoval, kým napĺňal poháre. „Čoskoro to zistím.“

Mira zaťala zuby tak silno, až jej do spánkov vystrelila bolesť. „Naozaj chceš hrať túto hlúpu pijanskú hru?“

Nepatrne mu šklblo pravým kútikom úst. „Môžeš kedykoľvek odísť.“

Najradšej by mu do tváre vchrstla pohár tej jeho predraženej whisky a zvrtla sa na päte, no potrebovala tú horkobyľ.

„Tak poď,“ vyzval ju. „Dokáž, že sa mýlim.“

Mira sa nezmohla na kladenie odporu. Prekukol ju skrz premočené topánky. Bola to z jej strany hlúpa chyba. Mala sa prezuť alebo použiť sušiace zaklínadlo.

„Ak na tú hru pristúpim, dostanem horkobyľ bez ohľadu na výsledok?“

Prikývol. „Pripravená?“

„Pripravená,“ odvetila.

Možno nevyrastala vo vysokej sfére ako on, ale na strednej bola v tejto hre neporazenou šampiónkou. Nikto nedokázal prekonať jej reflexy.

Princíp hry spočíval v tom, že protihráč vystrelí na poháre oheň a ona ich musí zaštítiť. Ak zlyhá, pije ona. Ak uspeje, pije on.

Uprene na ňu civel, z jeho pohľadu sa nedalo vyčítať, na ktorý poldecák mieri. Pravú ruku mal nehybne položenú na stole. Mira striehla na akýkoľvek náznak toho, že sa chystá vrhnúť zaklínadlo – nepatrné šklbnutie prstov či zablikanie tieňového plameňa. Nehol ani brvou a už horel druhý pohárik.

Pokúsila sa zachovať ľahostajnú tvár, ale jeho triumfálny úškrn bol jasným dôkazom, že zlyhala. Modrý plameň v pohári stúpal do výšky.

Prekliaty nadutec.

Rýchlo do seba obrátila panáka – už sa nemohla dívať na ten jeho povýšenecký výraz. Plameň zhasol, len čo sa jej dotkol pier, no bola by odprisahala, že na jazyku cíti chladivý dotyk čiernej mágie.

V momente, čo pohár odložila, v jednom z poldecákov naľavo už plápolal oheň.

„Pi," povedal škodoradostne.

Keď v hrdle pocítila spaľujúci dotyk tekutiny, mimovoľne ju striaslo. Zoznam jej aktuálnych problémov bol siahodlhý, no dominoval mu fakt, že aj keby chcela použiť mágiu, nedokázala by ho poraziť. Išlo ju z toho rozdrapiť. Cítila, ako jej tieňový plameň tancuje na pokožke.

Fialové svetlá okolo nich zanikli v černokňažníkovom pohľade. Zreničky mal čierne ako noc, no Mira si zrazu všimla, že sa o milimeter roztiahli. Rýchlo sa chopila vlákna bielej mágie vo svojej mysli a vystrela ľavú ruku. Vo chvíli, keď sa chystala aktivovať ochranný štít, v nej zvíťazila obozretnosť. Ten chlap ju skoro prinútil použiť mágiu.

Z hrdla sa mu vydral smiech. „Bol to zámer," vyhlásil víťazoslávne. „Mal som pravdu."

Hra sa skončila. Muž luskol prstami a zapálil všetky zvyšné poldecáky. Mira bez váhania vyprázdňovala jeden pohárik za druhým, hnaná túžbou rýchlo odtiaľ vypadnúť. Keď siahla po poslednom štamperlíku, predbehol ju a uchmatol jej ho spred nosa. Jeho prsty sa obtreli o tie jej.

Obrátil ho do seba a Mira sledovala, ako mu alkohol steká dolu hrdlom. Každý jeho pohyb vnímala ako hrozbu. „Nevyzeráš ako niekto, kto je zvyknutý piť."

Natiahla ľavú ruku a čakala na sľúbenú odmenu. Z náprsného vrecka vylovil ampulku horkobyle a podal jej ju s prehnane afektovaným gestom. Keď sa ju od neho pokúsila vziať, nepovolil zovretie a naklonil sa k nej.

„Veľa šťastia s potláčaním mágie v Ivercreste." Na krku cítila jeho chladný dych.

Vyšklbla mu ampulku z ruky. Posledná vec, ktorú pri odchode videla, bol jeho hlúpy úškrn.

Mira sa obliekala a popritom sa dívala na svoj odraz v zrkadle. Odznak čiernej mágie sa rozhodla pripnúť až na samom konci. Nosiť ho na vyučovaní bolo povinné. Odopla stredovú ihlu a prevliekla ju cez látku vesty.

Keď sa jej ostrý hrot zapichol do pokožky, zasyčala od bolesti. Odznak jej vypadol z rúk. Zízala na svoj prst, z ktorého sa začala valiť krv. Kvapky padali na zem a pokrývali strieborný povrch odznaku. Lenže jej krv nebola červená… ale čierna. Tekutina sa hýbala akoby sama od seba. Bol to synth. Nemožné.

Mira odskočila, ale príliš neskoro. Tekutina sa jej plazila po ruke.

„Nie, nie, nie," zachrčala a snažila sa vyhrnúť rukáv, no tesná manžeta jej v tom bránila.

Nemohlo sa to vrátiť. Tá tekutina jej zabila rodičov a ju samu zmrzačila. Muselo na to existovať vysvetlenie. Jazva ju začala páliť. Zbesilo si rozopínala gombíky na košeli, kým sa jej bolesť vnárala hlbšie do ľavej ruky.

Lapajúc po vzduchu, odhodila košeľu a zahľadela sa na svoju pokožku. Z jazvy vytekala čierna tekutina, pripomínajúca lávu.

S výkrikom sa zobudila. Celá spotená sa rozhliadla po tmavej izbe. Všetko bolo na svojom mieste. Odkopla deku a odľahčene vydýchla, keď zistila, že jazva je rovnaká ako predtým. Bola biela a mierne vystupovala z pokožky. Aspoň navonok vyzerala zahojená. Okolo však boli škrabance, stopy po zúfalom zápase s rukávom.

Mira zvyčajne vedela povedať, kedy je to len ilúzia, lebo ju trápil stále ten istý sen – videla samu seba, ako vchádza do nemocnice, kde sa vznáša pach smrti a čiernej mágie, a všetko naokolo je pokryté čiernou tekutinou.

Lenže toto bolo iné. Mohlo už aj nepatrné narábanie s bielou mágiou prebudiť jazvu k životu? Čo sa stane, keď použije čiernu mágiu?

Ampulky s horkobyľou a serrumptázou odpočívali v bezpečí skrine. Jej daň za horkobyľ bola mučivá bolesť hlavy. Z vypitého alkoholu jej bolo tak zle, že pri pomyslení na jedlo sa jej dvíhal žalúdok. Keď zavrela oči, videla víťazoslávny úškrn toho neznámeho černokňažníka. Určite by ho potešilo, keby ju videl v tomto stave. Len by ho to utvrdilo v presvedčení, že nič nevydrží.

Pomaly sa obliekla a vlasy si prehodila dopredu, aby jej zakrývali odznak. O hodinu neskôr vyšla na nádvorie, kde ju pod stromom čakala Ella so šálkou kávy.

„Tu máš," povedala jej kamarátka a podala Mire pečivo zabalené v servítke.

„Ďakujem." Mira nedala najavo, že pri pohľade na jedlo ju nutká na vracanie.

„Škoda, že si včera nebola na tej párty," pokračovala Ella. „Bola to zábava."

Mira jej nemohla povedať pravdu – *že tam bola… aby zohnala nelegálne prísady do odvaru.*

„Bola som vyčerpaná po celom dni cestovania," zaklamala. „Pýtala si sa veľčarodejnice Tinleyovej, či mi dovolia zmeniť fakultu?"

Ella si povzdychla. Jej výraz prezradil Mire všetko, čo potrebovala vedieť.

„Vraj sa s tým nedá nič robiť."

Mira nebola sklamaná – v kútiku duše s tou odpoveďou rátala. „Čo už. Za pokus to stálo."

Hoci bolo pod mrakom, ranné svetlo bolo nepríjemne ostré. Mira si odhryzla z pečiva. Bolo nadýchané a mäkké. Prežúvala ho pomaly, aby ho nevyvracala.

„Majú tu prekvapivo dobré pečivo," poznamenala Ella. „Pamätáš si naše prvé úspešné zaklínadlo?"

„Nebolo práve úspešné."

Ako malé raz premenili špenát na koláč.

„*Vyzeralo* to ako koláč," utrúsila Ella.

„Ale chutilo to ako špenát, čo bolo dosť bizarné."

Mira sa pri Ellinom nákazlivom smiechu pousmiala. „Ako sa ti páči izba?"

Mira pokrčila plecami. „Je fajn. Som tam sama, čo mi celkom vyhovuje. Ktorú hodinu máš ako prvú?

„Obranu. Ty?"

Mira tuhšie stisla šálku s kávou. „Bojový výcvik."

„To je vzrušujúce."

Tak by to rozhodne nenazvala. Aj keď jej šla prasknúť hlava, v duchu uvažovala, že dnes večer vyskúša uvariť nový elixír. Najprv však bude musieť prežiť hodinu bojového výcviku v stave poriadnej opice. Teoreticky by sa ako čarodejnica mohla vyliečiť pomocou bielej mágie.

Bol to zámer. V hlave sa jej ozýval černokňažníkov hlas. Tá ampulka horkobyle jej možno predsa len nestála za tú námahu.

SYMBOL ČIERNEJ MÁGIE A LOGO IVERCRESTU SA TRBLIETALI NA strieborno na pozadí čierneho habitu. Mire bolo fuk, ako vyzerá, hlavne že jej nebolo vidno jazvu. Témou hodiny bojového výcviku

bolo, ako používať signifikátory, ktoré černokňažník nadobudol. Pri vstupe do telocvične si Mira veľmi dobre uvedomovala, že nemá ani jeden. Nepochybne tam bola jedinou osobou, ktorá nemala na prstoch ani čiarku. *Paráda.* Akoby potrebovala ďalšiu vec, ktorá by ju odlíšila od ostatných študentov. Celá táto hodina jej pripadala zbytočná. Bez signifikátora nemá šancu použiť čiernu mágiu.

Krátke sivé vlasy veľmága Obryna ostro kontrastovali s jeho tmavým tvídovým sakom. Netrpezlivo sledoval študentov napĺňajúcich miestnosť vybavenú žinenkami a figurínami na precvičovanie zaklínadiel.

Mira sa zdržiavala vzadu, aby na seba nepútala zbytočnú pozornosť. Bolo to márne. Študenti si šepkali a vrhali na ňu obviňujúce pohľady. Považovali ju za infiltrátorku, ktorú nasilu dotiahli na ich fakultu.

Témou rozhovoru dvoch báb pred ňou bolo niečo úplne iné.

„Pri všetkých sférach, to je on?“ spýtala sa blondína svojej kamarátky.

„Kto?“

„Aidric Dawson, dedič dawsonovského impéria.“

Mira to meno už počula. Ten mladík bol synom Arthura Dawsona, hlavného finančného podporovateľa vojnového úsilia, ktorý si momentálne odpykával doživotný trest vo väzení v Shadowcreste.

„Kde ho vidíš?“ vyzvedala kučeravá brunetka.

„Pri okne.“ Blondína ukázala tým smerom. Keď Mira zbadala vysokého černokňažníka so striebrobielymi vlasmi, zatajila dych. On tu študuje? Syn Arthura Dawsona? Vôbec sa naňho nepodobá. Jeho otec má na rozdiel od neho tmavé vlasy a okrúhlu tvár.

„Dobré ráno,“ prehovoril veľmág Obryn. „Každý z vás prišiel do Ivercrestu s odlišnými signifikátormi. Možno máte všetkých päť, možno len pár. Tu sa naučíte, ako ich efektívne používať. Ako skrotiť ich silu. Ako medzi nimi nastoliť rovnováhu. Ako získať nové. Čo týchto päť signifikátorov symbolizuje, slečna Wintersová?“

Bola to ľahká otázka. Odpoveď sa naučila už na prvých hodinách mágie, kde preberali všetko o černokňažníkoch. Teraz bola jednou z nich.

Odkašľala si, pričom na sebe cítila pohľady ostatných študentov. „Bolesť, hriech, duchovia, ovládanie a internum. Poradie, v akom získa černokňažník signifikátory, je rôzne, ale prvým je vždy ovládanie."

Mira mala v malíčku podrobnosti o každom z nich. Sedem smrteľných hriechov predstavovalo kľúč k posilneniu zaklínadiel, pričom ten najdominantnejší určoval u daného černokňažníka charakter jeho moci. Ak by neboli správne vyvážené, mohli by sa proti nemu obrátiť.

Mohla spomenúť aj to, že v závislosti od svojej povahy boli každému černokňažníkovi priradení iní duchovia a privolať by sa mali len v krajnej núdzi.

Už samotný černokňažníkov pohľad mohol spôsobiť bolesť.

Čo sa týka interna, černokňažníci pomocou neho dokázali nepriateľom rozmliaždiť telesné orgány alebo nechať prasknúť cievy.

Každý signifikátor bol úzko spätý s mágiou a osobnosťou svojho nositeľa.

Mira nepovažovala za nutné zachádzať do detailov, pretože to bola rečnícka otázka. Všetci vedeli, čo znamenajú jednotlivé signifikátory. Predpokladala, že veľmág len testuje vedomosti čarodejnice, ktorá tam nemá čo robiť.

„Správne," odvetil Obryn. „Prvý signifikátor je najdôležitejší, lebo nám dovoľuje usmerňovať a ovládať tieňový plameň. To, že máte na ruke pár čiarok, ešte neznamená, že ste majstrami svojho umenia. Tu sa naučíte, ako narábať so svojou mocou. Teraz sa rozdeľte do skupín podľa počtu vašich signifikátorov."

Všetci sa dali do pohybu, len Mira tam stála a dúfala, že na ňu zabudnú.

Civela na svoj tieňový plameň. Pri predstave, že musí použiť čiernu mágiu, jej prišlo zle od žalúdka. Pred štyrmi rokmi vošla do